

Uns turistes observant les estrelles que recorden les víctimes, en la paret d'un dels edificis del complex del Camping Alfacs, ahir.
FOTO: ALBA MARINÉ

REPORTATGE | Una bola de foc va arrasar mig càmping, mentre que l'altre va quedar intacte

La tragèdia dels Alfacs en la memòria

Avui es compleixen 35 anys de la catàstrofe del càmping Alfacs. 215 turistes de diversos països van perdre la vida arran de l'explosió d'un camió cisterna que circulava per l'antiga N-340 a Alcanar

M. MILLAN

Més de 200 estrelles en una paret del càmping recorden les persones que van morir a la tragèdia dels Alfacs. L'establiment continua obert i els campistes, moltes d'ells clients de tota la vida, gaudeixen avui amb les activitats pròpies de les vacances, pescant, anant a la platja o degustant un bon dinar amb els veïns de la caravana. Però avui no és un dia qualsevol. Fa exactament 35 anys, el càmping va ser l'escenari d'un dels pitjors sinistres de la història recent a l'Estat.

Un camió cisterna carregat de propilè va explotar mentre circulava per l'antiga Nacional 340 a l'alçada d'Alcanar Platja, ja prop de Sant Carles de la Ràpita, i una immensa bola de foc (que va superar els 1.500 graus centígrads) va arrasar tot el que va trobar als seus pas, fins i tot dins l'aigua de la badia dels Alfacs.

215 persones hi van perdre la vida. Més de la meitat va morir a l'acte, mentre que la resta ho va fer als hospitals, en no poder superar les greus cremades sofertes.

Moltes de les víctimes eren turistes alemanys, francesos i belgues, però també d'arreu de l'Estat i de les Terres de l'Ebre. Un dels testimonis més colpidors recollits pel Diari és el del veí de Tortosa Antonio Alonso, que hi va perdre la família: la dona i tres fills. Amb els anys va poder refer la vida i parlar dels fets amb serenitat, tal i com va reflectir en una entrevista pels 30 anys de la tragèdia. Segons explicava

Panoràmica de com va quedar el càmping després de l'explosió del camió cisterna. FOTO: DT

llavors, no hi ha medicina que pugui curar aquest dolor, «però el gai temps m'ha ajudat».

Memòria col·lectiva

Han transcorregut ja tres dècades i mitja, però aquest és un d'aquells fets que queda en la memòria col·lectiva del territori. Tothom a la zona recorda què feia quan va sentir l'explosió o va conèixer la notícia. Però els records són encara més vius en aquells que la van viure de prop, com metges, conductors d'ambulància o polítics.

Els primers moments després de l'explosió va ser molt confusos. Però ràpidament es va poder organitzar el trasllat dels ferits a l'hospital Verge de la Cinta de Tortosa, centre que havia obert mesos enrere i que no estava preparat per rebre aquell allau de

persones cremades. Tampoc hi havia suficients ambulàncies, pel que molts ciutadans van aportar els seus vehicles particulars. Després d'una primera atenció a Tortosa, un segon operatiu va traslladar els cremats a hospitals de Barcelona i València, on molts van morir.

L'altre esforç titànic va consistir en la identificació dels cadàvers i la repatriació dels mateixos als seus països d'origen. Els cossos es van portar al cemen-

tiri de Tortosa. L'Ajuntament no té constància que hi quedés cap cadàver per identificar, però sí que algunes restes humanes menors es van dipositar a l'ossera del cementiri municipal, on també hi ha enterrades algunes de les víctimes.

El judici per la tragèdia es va celebrar a l'Audiència de Tarragona al 1982. La sentència, confirmada pel Tribunal Suprem, va concloure que l'explosió es va deure a les deficients condicions de la càrrega i transport del gas.

Al 2006 el jutjat de Tortosa va destruir algunes de les proves i pertinences personals de les víctimes que havien quedat en dipòsit, juntament amb materials d'altres casos antics, per falta d'espai.

Arran del sinistre es va accelerar el projecte per desviar el pas de la N-340 per fora de Sant Car-

les de la Ràpita. També es va endurir la normativa estatal de transport de matèries perilloses per carretera, que va passar a ser obligatòria per autopista o autovia.

Continuar endavant

Mig càmping va quedar arrasat, però la resta va quedar intacte. En aquesta zona era la família propietària de l'establiment, que tot i la tragèdia viscuda i arran del suport dels seus clients, va decidir tirar endavant i se'n va sortir.

Aquest passat hivern va rebre el reconeixement del Patronat de Turisme de la Diputació de Tarragona per la seva trajectòria de més de 50 anys. Ara el responsable és Mario Giani, fill dels primers propietaris, qui treballa perquè la crisi no destrueixi el que aquella catàstrofe no va poder.

L'establiment va reobrir l'any següent i porta ja més de 50 anys de trajectòria